

Štev. 3. in 4.

ZVONČEK

Februar 1925.

Gubčeva sodba.

(1573)

Na Vidmu se množica gnete ljudi
pred hišo veljaka župana,
a v izbi za mizo je četa vojvod
k posvetu prevažnemu zbrana.

Tam Gubec Matija je v misli vtopljen
in vojni razpletak v njih snuje,
in glas mu je oster in resen in strog,
ko drugom tako beseduje:

„Prisegam vam, bratje, da sveta je stvar,
ki zanjo se kmetje borimo,
tlačilcem prinašamo kazen in smrt,
da robstva se vsi oprostimo.

A kdor iz sebičnosti sebi le v prid
izrabljati hotel bi zmago,
naj pomni, da sleherni takšen zločin
z življenjem bo plačal mi drago!

Mi nismo razbojnikov divja drhal
in Turkov mi nismo krdelo,
na naših klobukih je upanja znak,
na naši zastavi razpelo!“

In Ilija Gregorič moško doda:
„To vsi smo ti že obljubili,
a kdor ne bori se za pravdo in čast,
brez srca ga bomo sodili!“

In zdajci na veži razgiblje se hrup,
jok ženski odjekne v vihranje,
mir zopet zavлада na Gubčev ukaz,
in žena preruši molčanje:

„Vaš človek je v borno mi kočo udrl,
s sekiro mi shrambo odklenil
in meni ubogi siroti je ves
imetek brezčutno uplenil.“

„Kdo ta je nesrečnik?“ de Gubec temno.
Storilca že tirajo priče:
„Prelomil besedo, oskrnil je čast,
tat Štefan se Šafarič kliče!“

In Gubcu se strela ukreše v očeh,
pred hišo na jablano švigne:
„Na vejo brž podlega Štefana zdaj
plačnikova roka naj dvigne!“

E. Gangl.

